

Arrest

nr. 256 521 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming in België.

Op 10 december 2020 beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 13 april 2021 geeft de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : G. J.

voornaam : L. M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Puebloviejo

nationaliteit : Colombia

REDEN VAN DE BESLISSING

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 10/12/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 05/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een

ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. De verzoekende heeft de nationaliteit van Colombia, doch zij verliet haar land van herkomst (definitief) op 5 november 2019. Zij keerde sindsdien niet meer terug.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Colombia). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Colombia ("nationaliteit: Colombia") en dit binnen een termijn van 30 dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

3. De verzoekende partij dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Verzoekster werd geboren op 16 maart 1965 te Puebloviejo (departement: Magdalena) en verhuisde nadien met haar ouders naar het kustdorpje Puerto Colombia (departement: Atlantico). Zij bezit de nationaliteit van Colombia.

Verzoekster heeft één dochter: Y. P. T. (geboren op 7 november 1990). Dit is het enige kind van verzoekster met wie zij een sterke band heeft.

De dochter van verzoekster is gehuwd met een Belgische onderdaan en verhuisde meer dan vijf jaar geleden definitief naar België. Zij is woonachtig te (...).

Op 5 november 2019 reisde verzoekster naar België, alwaar zij toekwam op 6 november 2019 (het ticket werd betaald door haar dochter). Zij reisde voorheen reeds herhaaldelijk naar België toe om haar dochter te bezoeken. Zij keerde sinds haar aankomst in België op 6 november 2019 niet meer terug.

Verzoekster woont bij haar dochter te (...), het adres waarnaar de bestreden beslissing toe werd verzonden. Hieruit blijkt dan ook de band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochter. Zij is bij haar inwonend en zorgt voor haar.

De band tussen moeder en dochter werd ook benadrukt in de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10 december 2020 (pagina 1-2), hetgeen verweerder bekend is (of diende te zijn):

Uit uw verklaringen komt sterk naar voren dat u in de eerste plaats een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België om via dit verzoek bij uw enige dochter en haar familie te kunnen blijven (zie notities, persoonlijk onderhoud, vragen 10, 23, 76-78). Immers, sinds uw dochter zich

ongeveer vijf jaar geleden in België vestigde in het kader van gezinshereniging na haar huwelijk met een Belgische man miste u haar heel erg. U verklaarde uitdrukkelijk dat dit vluchtmotief het belangrijkste was voor u om naar België te reizen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 78). Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet u zelfs uitdrukkelijk optekenen dat dit vluchtmotief eigenlijk de enige reden van uw vertrek was. Dit vluchtmotief heeft evenwel geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie en evenmin kan deze situatie beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, heeft echter als gevolg dat verzoekster verplicht wordt om België te verlaten, hetgeen een zwaarwichtige impact heeft op de sterke familiale band tussen moeder en dochter.

Verweerder is dan ook gehouden om met deze private belangen van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel.

Hierover wordt echter geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, ondanks de verplichtingen onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. *De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19.*

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand en, hieraan gekoppeld, de leeftijd van de verzoekende partij waaruit een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge Covid-19) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis (ondanks de leeftijd en derhalve het risicoprofiel van de verzoekende partij) werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij langer dan toegelaten op het Belgisch grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing volgens haar geen enkele overweging noch enig motief te vinden is dat handelt over haar persoonlijke situatie. Zij stelt dat zij één dochter heeft, namelijk Y. P. T. (geboren op 7 november 1990). Dit is haar enige kind met wie zij een sterke band zegt te hebben. Haar dochter is gehuwd met een Belgische onderdaan en verhuisde meer dan vijf jaar geleden definitief naar België. Op 5 november 2019 reisde de verzoekende partij naar eigen zeggen naar België, waar zij toekwam op 6 november 2019. Het ticket werd volgens de verzoekende partij betaald door haar dochter. Zij zou voorheen reeds herhaaldelijk naar België gereisd zijn om haar dochter te bezoeken. Zij stelt dat zij sinds haar aankomst in België op 6 november 2019 niet meer terugkeerde. De verzoekende partij stelt verder dat zij bij haar dochter woont. Hieruit blijkt volgens haar dan ook de band van afhankelijkheid. Zij is bij haar inwonend en volgens de verzoekende partij zorgt haar dochter voor haar. De verzoekende partij haalt verder aan dat de band tussen moeder en dochter ook werd benadrukt in de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10 december 2020, waarvan de verwerende partij volgens de verzoekende partij op de hoogte was of had moeten zijn. Volgens de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing echter geen enkel motief opgenomen over haar persoonlijke situatie, ondanks de verplichtingen opgelegd door artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Zij stelt dat het volgens haar onverenigbaar is met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met haar menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat zij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing moet immers volgens de verzoekende partij worden vermeden. Bovendien stelt zij dat de grenzen grotendeels gesloten zijn en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt zijn. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt volgens de verzoekende partij steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand en, hieraan gekoppeld, de leeftijd van de verzoekende partij waaruit volgens haar een hoog risicoprofiel blijkt voor besmetting door de heersende crisis ingevolge Covid-19) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd volgens haar op geen enkele manier rekening gehouden door de verwerende partij.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota van 13 april 2021, die het volgende vermeldt:

“- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 13/07/2020) geen in België of in een andere lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene

- Gezins- en familielevens: Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 13/07/2020) een dochter in België te hebben. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

- Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.”

De verwerende partij stelt dan ook terecht dat het aangehaalde familielevens dus wel degelijk in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt dan ook geen schending van artikel 74/13, noch van de artikelen 3 en 8 van het EVRM op dit punt aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat de band tussen haarzelf en haar dochter ook werd vastgesteld door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar zij haalt enkel aan dat de Commissaris-generaal zou gesteld hebben dat zij enkel een verzoek om internationale bescherming indiende om via dit verzoek bij haar enige dochter en haar familie te kunnen blijven. Sinds haar dochter zich ongeveer vijf jaar geleden in België vestigde in het kader van gezinshereniging na haar huwelijk met een Belgische man, miste de verzoekende partij haar dochter immers heel erg. De verzoekende partij verklaarde naar eigen zeggen uitdrukkelijk bij de Commissaris-generaal dat dit vluchtmotief het belangrijkste was voor haar om naar België te reizen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet de verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk optekenen dat dit vluchtmotief eigenlijk de enige reden van haar vertrek was. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk op welke wijze uit het feit dat het vervoegen van haar dochter in België haar enige motief van vertrek uit Colombia was, enige band van afhankelijkheid zou blijken. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven omtrent het gezins- en familielevens van de verzoekende partij zoals opgenomen in de synthesesnota van 13 april 2021, kennelijk onredelijk zouden zijn. Terecht verwijst de verwerende partij naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM, waaruit volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). *In casu* wordt niet aangetoond dat de afhankelijkheid meer inhoudt dan de gewone affectieve banden.

Daarbij dient ook nog te worden herinnerd aan de vaste rechtspraak van het EHRM dat stelt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad merkt op dat, waar de verzoekende partij wijst op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, deze kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft.

Verder wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing inderdaad een terugkeerverplichting inhoudt, maar geen terugleidingsbeslissing bevat en de verzoekende partij niet wordt vastgehouden met het oog op

terugleiding naar de grens. Er is dus geenszins sprake van een ‘gedwongen’ verwijdering. De Raad merkt op dat, indien de verwerende partij op een bepaald ogenblik wel overgaat tot de gedwongen uitvoering van het thans bestreden bevel, zij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen.

Verder merkt de Raad op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij dus het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden tot die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter niet dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover al ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft hieronder viel. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk kon en kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien de verzoekende partij alsnog zou kunnen aantonen dat zij omwille van de covid-19 pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog het haar vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Dit is overigens in overeenstemming met de *“COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging”* van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

Zij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat er rekening dient gehouden te worden met de medische toestand. Zoals voordien reeds werd besproken toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij medische problemen heeft. Ook nu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. De verzoekende partij laat ook na om *in concreto* aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Zij maakt immers niet aannemelijk dat haar leeftijd op zich hiervoor een voldoende indicatie zou zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van haar gezondheidstoestand specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met de menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Zij laat ook na om aan te tonen dat zij een risicopatiënt zou zijn. Zij toont evenmin aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet kan gepaard gaan met de nodige voorzorgsmaatregelen en evenmin dat in Colombia de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Zij maakt, louter door het feit dat zij vanuit België dient terug te keren naar haar herkomstland, niet aannemelijk dat zij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat enig concreet element dat zich kon verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Evenmin toont zij aan dat zij – omwille van de huidige coronapandemie – in haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat het bevel is gegeven in strijd met dit verdragsartikel.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“betrokkene het land binnen (kwam) op 05/11/2019 en nog steeds op het grondgebied (verblijft), zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is”*, niet betwist. Dit blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU